

Вѣстникъ „Смѣшлю“
Издава всяка Сѣбота.
Редакцията и Администрацията ся
намѣрватъ въ печатницата на в.
„Българско Знаме“ при
Издателя и Отговорника:
Ив. Дочковъ.
Единъ листъ: едно грошче.

С М Ъ Ш Л Ю .

Цѣната на „Смѣшля“ е:
За цѣла година:
въ южна България 2 рубли нови
въ сѣвер. България 2½ руб. нови
За 6 мѣсеци:
За отсамъ Балкана 5 франка.
За отатъ Балкана 6 лева
Така и за другитѣ България, кои-
то сѣ извънъ отъ нашия синуръ.

ВѢСТНИКЪ ХУМОРИСТИЧЕСКИЙ, САТИРИЧЕСКИЙ, ПОЛИТИЧЕСКИЙ И ЛИТЕРАТУРНИЙ.

СЛИВЕНЪ, 21 Октомврий.

Нашиятъ депутатъ.

Мнозина блязи това сладко и менце *Депутатъ*, мнозина отъ нашиятъ искатъ да си го турятъ като китка на страната и мнозина искатъ да се перятъ и фъцкатъ съ него като че тази дума е собствено тѣхно притѣжанье, нъ тази година за жалость ще присѣдне на мнозина, и тѣ ще останатъ само съ *ищакъ* си, като нѣкой жадець кога сънува нощъ, че все вода гази, все вода пие, и пакъ си е сухъ, и пакъ си е жадець! Блязъ на единъ, за дѣто не станяхъ нови избори, защото си оставатъ пакъ *депутати*, а тѣжко и горко на други, които отъ цѣла година си точахъ жѣбитъ като гладенъ глигъ, а днесъ — горкитъ, бѣднитъ подвиватъ опашката си, пооглѣдватъ отъ прозорцитъ на Областното Събрание, ще имъ сѣ и тѣмъ да повлѣзатъ вжтрѣ да си дадатъ миѣнието, ще имъ се и тѣмъ да потоплятъ чиповетъ на разискванята, ще имъ се и тѣмъ да бѣдѣтъ облѣчени съ тази народна гордѣлива дрѣха; нъ . . . праздна работа, оставатъ си само съ *ищакъ*! Смѣшлю окаява, съжелява и даже оплаква тѣзи бѣдни твари, които сѣ принудени да поглѣдватъ плюикитъ си и да се облизватъ отдалече като лисицата подъ лозата. Нъ Смѣшлю като остава тѣхъ да си се облизватъ, понеже не може да имъ помогне, защото тѣ сами не сѣ можли да си помогнатъ въ врѣме оно, ще обърне думата въ *етимологически* въпросъ та чрѣзъ него да може да узнае всѣкий що значи думата *депутатъ*, колко сѣ достойни за нея сир. колко души отговарятъ на тази дума, и колко души, слѣдъ като узнаятъ истинското ѣ значение, трѣбва непрѣмѣнно да си дадатъ оставкитъ. Ха-ха-ха-ха! Кой ли е тойзи умникъ, който ще рѣче: ела ме мечко изѣжъ? Кой ли е тойзи полудѣлъ, който ще рѣче: ще се хвърля въ кладенецътъ? Кой ли нѣма да каже въ умътъ си: че азъ ако слушамъ Смѣшля и ако се воза на неговата бѣчва, азъ трѣбва да ходя все съ съдранъ джобъ и да пося по три дни гладенъ! Нъ кой

каквото ще да дума, кой каквото ще да казва, и кой каквото ще да мисли, Смѣшлю искача съ *Етимологически* си въпросъ и пита: що значи думата депутатъ и отъ гдѣ е произлѣзла? Тази мила и драга дума на мнозина отъ нашиятъ депутати не е Българска, нъ чисто Латинска и произлиза отъ глаголътъ *deputo*, *avi*, *atum*, *are*, който глаголъ има двояко значение: 1-^о той значи (спорѣдъ Колумелла прочутъ Латински писателъ по полскитъ работи, който е живѣлъ въ врѣмето на Императора Клавдия) *рѣзѣхъ*, *кастра*, *дѣламъ*; 2-^о значи (спорѣдъ Цицерона Римский Ораторъ) *почитамъ*, *уважавамъ*, *смѣтамъ*. Слѣдователно *participium passivi*) *deputatus*, а, имъ значи: 1-^о *урѣзанъ* — *изрѣзанъ*, *укастрианъ* — *искастрианъ*, *удѣланъ* — *издѣланъ*; 2-^о *почитанъ*, *уважаванъ*, *смѣтанъ* — *прѣсмѣтанъ*.

Да видимъ сега дали и нашиятъ депутатъ сѣ такива спорѣдъ истинскитъ значения на думата *депутатъ*. Олеле майчице, Смѣшлю бѣлѣжи по лицата на мнозина червенъ пиперъ! Той бѣлѣжи, че мнозина, които не сѣ *изрѣзани*, *укастриени* и *одѣлани*, ги избива страхъ да ги не прѣдадатъ на Смѣшля да ги изрѣзва, да ги укастрива и да ги издѣлва та да ги направи да станатъ *таманъ* цѣли депутати и да нѣматъ ниждъ кривичко, та отпослѣ и отъ народътъ да можатъ да бѣдѣтъ *почитани*, *уважавани* и *прѣсмѣтани* за достойни да отговарятъ на второто значение на думата. Нъ тѣ нека да не се боятъ, защото Смѣшлю нѣма да си позволи повече отъ *Етимологията* на думата. Той я прѣдстави и постави на изложение като оглѣдало за да може всѣкий да се оглѣда въ нея и да познае достойнството си, т. е. колко сѣмки има въ главата та да се не пери и фъцка съ това име толкова важно, нъ не проумѣвано до сега отъ мнозина.

Смѣшлю, макаръ и да го смѣтатъ за селенинъ, че е съ царвули и съ шанка, нъ той ще се мѣчи да открива много такива нѣща, отъ които единъ ще се смѣятъ, а други ще плачатъ! Тази *етимология* бѣше незбѣжно потрѣбна особено за тазгодишното Областно Събрание, въ косто най-напрѣдъ ще се ра-

зисква въпросътъ за чиповницитъ депутати: дали и за идущето трѣбва да се приематъ или не? Ако падне *зарѣтъ* да се не приематъ зарадъ *кефѣтъ* на нѣкое наше *Ефендимизъ*, тогава Смѣшлю прѣдвижда, че идущето Областно Събрание ще състои отъ единъ купъ недокастриени или докастриени, отъ които единъ ще викатъ: *чаршамба* е, други ще викатъ *першембе* е; единъ ще викатъ *испелъ* е, други ще викатъ *фефелъ* е. И тогава . . . поспалъ дѣдо втрѣсло го! Народнитъ интереси ще цѣфнатъ като синигеръ въ кратуна! . . .

Освѣтъ това Смѣшлю прѣдвижда че въ тазгодишното Областно Събрание ще стане голѣмо депутатско стѣлкновение поради единъ деспотически тонъ, който ще иска да надвика всѣкитъ депутати и съ това да ограничи мислитъ имъ, разсѣжданията имъ и рѣшенията имъ! Нъ данд даде Господъ да се не сбѣдне това, защото една Единица ще се изгуби отъ новопроектираниятъ бюджетъ, а на нейно мѣсто ще се намѣсти или Десетица или Стотица! Аминъ! да не се запали куминъ! . . .

Що е свобода?

Чудни сѣ твоитъ дѣла, Господи! а още по-чудни сѣ думитъ и тълкованията на «Българский Гласъ» относително за думата *свобода*! На старо врѣме той иска да продава на бостанджия краставици! Той се мѣчи и се надува като жаба прѣдъ малкитъ си да ни научи що е свобода отъ психологическа точка зрѣние! Олеле си, Боже, да чуешъ психологията та три дни да бѣгашъ! Кой знае редакторитъ му кѣдъ сѣ свършили тойзи психологически курсъ, въ кой ли механа, въ кое ли казино, въ кое ли кафе шантанъ! Отъ разрѣшението на подобенъ въпросъ зависели *щастие*, *единство* и *благоустройство* на нашия народъ. Него го сърби по гърбътъ, а той се чеше по главата! Исека да ухапи, пѣкъ се чуди какъ да се спусне! Такава е работата и на «Българский Гласъ». Исека да помрачи свѣтлината на в. «Свѣтлина» пакъ се задоволи за психологията. Свобода нече *психологическо* тълкование, нъ *соматологическо*; колко трѣбва да сме душевно свободни, то е дългъ на нашата съвѣсть и воля; а колко трѣбва да сме тѣлесно свободни, то е дългъ на нашата хитрость или глупость или по просташката да се изразимъ то е дългъ на нашето умѣние или неумѣние, на нашето оцѣняване или неоцѣняване. Кѣдѣто те сърби тамъ трѣбва да се чешинъ, а не на кѣдѣто завърнешъ! Днесъ свѣтътъ хламти за

свобода, а не за робство, и то за свобода тълесна. Ние и подъ Агарянский яремъ имаме душевна свобода, нъ кръвъ тълхеме за тълесна, защото знаехме, че чръвъ тълесната ще дойде и душевната. Слава Богу, ние знаемъ, че не можемъ да искаме повече отъ това, което е осъществимо; знаемъ и още, че не можемъ да употребимъ свободата за въ врѣда на животътъ, пмотътъ и честта на подобниятъ като дивный Африканецъ; нъ да търсимъ онази свобода, съ която се наслаждаватъ другитъ образовани народи по конституционни права, а не по произволни, на Смѣшля се струва, че тя не е вече *психологическата*, и че тя е тази истинска свобода, отъ която зависи *щастие, единство и благосъстояние на нашия народъ*. Да си кривимъ устата като просекъ за едно коматче хлѣбецъ, то не прилича на единъ истински и свободолюбивъ патриотъ; да въртимъ, да сучимъ и да правимъ черното на бяло чръвъ психологически философствувания, то ще каже да продаваме съветѣта си и да отиваме противъ началата си! Извинѣте, извинѣте, защото Смѣшлю забрави, че е Смѣшлю и се впуснѣ въ единъ психологически шарени-барени въпроси, за които мнозина може да му кажѣтъ, че не сѣ лъжица за неговитъ уста; нъ той малко внимание ще даде на такива, защото той като селененъ съ царвули и съ калпакъ, той знае, че днесъ селенитъ сѣ които качватъ, и които свалятъ звѣздитъ отъ небето — на небето, за това и той ще може да качи или да свали нѣкоя.

Въ заключение на критиката си, Смѣшлю ще каже, че по-добъръ е да имаме по единъ драмъ умъ и патриотизмъ, отколкото по сто очи глупости и антипатриотизмъ. Гоненето на народната свобода или частно на личната е докарвало всекога въ народитъ вмѣсто *щастие* — злощастие, вмѣсто *единство* — разединение и вмѣсто *благосъстояние* —

злосъстояние. Нека сега всекий разгърне психологическата книга на съветѣта си и самъ да направи заключение; то божемъ неще пари! . . .

Княжеството.

Пардонъ! пардонъ! Г-да читатели, Г-жи и Г-жици читателки, пардонъ ви иска Смѣшлю, като си свали до земята рунтавитъ калпакъ, когото скоро ще видите; пардонъ ви иска и ви прави *боку де комилиманъ*, за гдѣто не можѣ да завтаса на врѣме и да ви съобщитъ по чудесното и приятелското свиждане на двамата Балкано-полуостровски Господари т. е. на Н. В. Сърбский кралъ съ Н. В. Българский кралъ! Не мислѣте, че Смѣшлю е събркалъ думата Българский кралъ, не, не; той като желае това отъ сърдце, нарича го тѣй, за да чуятъ и другитъ голѣми *дипломати* та и тѣ да го нарѣчатъ, както по погрѣшка ужъ го бѣ нарѣкълъ прѣди врѣме и Ромуний кралъ. Причината прочее на това Смѣшлюво закѣсенѣване е една отъ съветѣтъ неочакванитъ! Той като не се надѣваше никакъ, че ще се намѣри нѣкоя, който да му рѣши аритметическитъ задачи въ 4-ий брой, бѣше се общалъ да си подари навуцата; нъ работата се обори на опакъ, защото намѣрило се единъ много умникъ, който ги рѣшилъ, и Смѣшлю като вѣренъ и точенъ на думата си, принуденъ билъ волею и неволею да му ги даде. И додѣто да си набави другъ, доста врѣме се поизмнѣ.

Тѣй било, инакъ било, истина било, лъжа било; нъ нашенско има на всекъдѣ еждилища, нека всекий се отнесе до тѣхъ за да се научи, а ний ще си мислемъ на прѣдмѣтътъ т. е. за свиждането на двамата Господари.

За блѣскавото приемане и посрѣщане на любезний Гостъ, както и за испращането му доста си подрѣнкахъ жбитъ както нашитъ брати и посѣтритъ

ми отъ тука, тѣй и отъ Княжеството, така щото за клѣтитъ Смѣшля в Кукурига не останѣ нищо ново за да съобщатъ на читателитъ и на читателкитъ си. Тѣ всичко въизначи съобщихъ, нъ откъмъ вътрѣшна страха нищо и нищичко сир. за тайнитъ разговори на двамата Господари, когато сѣ били на ловъ, ни гласъ, ни слухание има! Нъ Смѣшлю, който не ги изгуби никога отъ окоето си и отъ ухото си, като се прѣструваше на слѣвъ, на глухъ, и на *кендихалине*, той можѣ да чуе, да види всичкитъ тѣхни потайни разговори и да ги съобщитъ на читателитъ си, съ молба само, че цѣма да ги откриятъ никому, освѣнъ тѣ сами да си ги знаятъ, приятелитъ нѣмъ, роднинитъ нѣмъ и цѣлото село!

Ето рѣшенята:

1. На Нишлитъ, Враненцитъ и Пиротчанитъ работитъ нѣмъ ще се оправятъ на конекний великденъ, т. е. отколкото сѣ ги мѣчали да ги посрѣбуватъ сега щѣтъ два пѣти или три пѣти повече да ги мѣчатъ, защото като стари Сърби забравили си бащиниитъ языкъ (не Манчовиитъ бащинъ языкъ) и се побългарили; а сега трѣбва изъ ново да се посрѣбятъ.

2. Раздаденитъ ордени били назначени само за консерваторитъ и за тѣзи, които ще правятъ само *светчиликъ* въ държавиитъ съветъ за да утвърдятъ властѣта на либералцитъ ли, на консерваторитъ ли? него неможяхъ да чуи добръ.

3. Съжзѣтъ, който се очакваше противъ Австрия, не можѣ да добне окончателенъ край, защото и на двамата очитъ били замазани отъ нея, та и двамата ся чудили какъ да я отхвърлятъ като на едниотъ била благодѣтелка, а на другийтъ роднина.

4. Въпросѣтъ за свободното прѣкарване на свиние и на катранъ въ княжеството се поугладило до нѣйдъ, защото свиниитъ трѣбвали на княжество за да гонятъ либералцитъ, а катранѣтъ

ПОДЛИСТНИКЪ

„ЗАБОРАВИХЪ ДА СЕ ЖЕНЖ“

ВЕСЕЛЪ И СМѢШЕНЪ РАСКАЗЪ

(Изъ домашнийтъ ни животъ.)

I.

Врѣмето хванѣ да се застудява, съвернитъ студени вѣтрове задухахъ, всекий се прибра въ къщата си, и хванѣ да варди като котка огнището. Баба Стойка и тя прибра челядѣта си. Огънтъ силно пламтѣше, а до него стоеше и най-младийтъ ѣ синъ Черню, чийто лазаруици надмнувахъ 93. Той стоѣше умисленъ и отъ врѣме до врѣме пжиреше огнището и потикаше главнитъ, които догоривахъ; а баба Стойка тя си прѣдеше и поглѣдваше често-често на младийтъ си като росица синъ. Той бѣше намѣгнитъ съ единъ новъ клашникъ, който имаше два пѣти колкото годнитъ му дуйки, а на новийтъ гайтанъ, съ който бѣше обточенъ изнаоколо, едва личахъ побѣлѣлитъ конци. Главата му бѣше до толкозъ вчесана и пригладена, щото, откакто бѣ напѣжлъ отъ майка

си, гребенъ не бѣ видѣла; брадата му, въждитъ му и вжитъ му бѣхъ черни като на бѣла котка ошашката; ржѣтъ му бѣли и деликатни, като на джбъ кората; поктето му изрѣзани и мжнички като на орелъ клѣвката; а краката му пзмити и гладки като нанукана рана.

Баба Стойка не отваждаше поглѣдѣтъ си отъ младийтъ си като прѣзрѣлъ пжирѣтъ синъ, и не можѣше да му се нарадва. Въ това врѣме силнийтъ пламъкъ захванѣ да свири и да бѣлболи, който направи баба Стойка да се стрѣне отъ прѣхласнатитъ си мисли и да продума:

— Е, синко Черню, вижъ, че и огънтъ вече не става *каилъ*, а ми тѣ напомяна да се оженишъ додѣто си още младъ и зеленъ съ бѣла брада до пояса. Това свирение на огъна показва, че нѣйдъ сѣ се събрали момитъ и те прѣдумватъ.

— Ахъ, мамо, да си жива и здрава, дѣто ме смисли, защото азъ бѣхъ забравилъ вече, като си мисляхъ, че съмъ още много младъ. Нъ коя да земя и азъ се чюдя!

— Недѣй се чуди, синко, утрѣ е недѣля, всичкитъ моми излизатъ на хорището прѣдъ черквата, иди ти и зѣнай, зѣнай дано да наѣнашъ нѣкоя, като тебе млада и зелена! Коя неще да те земе? Дали на баба Чона Огрибката дѣщерята? дали на баба Куна Оцетарката дѣщерята? дали на баба Тронка

Врачката дѣщерята? дали на баба Бона Совалката дѣщерята? дали на Дѣда Пенча Рашетото дѣщерята? дали на Дѣдо Груя Кюсето дѣщерята? дали на Дѣда Проича Цѣдилката дѣщерята? дали? . . . Че коя още да ти кажа я? Тѣ като смислятъ името ти само, съкашъ, че ще полудѣятъ за тебе. Да е *кабилъ* ще та лапнѣтъ като топълъ хлѣбъ! . . . Хеле пакъ Огрибквата дѣщеря, тя колчимъ ме види искания ми се до земята! Нейната хубостъ, тя е рѣдка на свѣта, а младостѣта, тя ѣ миреше още на млѣко. Тя едва сега брон 73 годнишки.

На тѣзи думи Черню още повече се умисли като кукуригу на кунище, и врѣме до врѣме хванѣ да си лови бѣлитъ овци по клашника и по брадата, които оряхъ една на горѣ, друга на долу като въ една буриясала нива. Една, която бѣше уловилъ и я държѣше въ нѣжната си ржѣнца, хвърли я въ жарѣта. Тя испращѣ толкозъ силно, че распрѣсенъ цѣлото огнище, и да не бѣхъ си затулили съ майка си очитъ, цѣхъ и двамата да останѣтъ на младо врѣме съ по едно очице.

Въ това врѣме изненадѣнно ето че се яви и Огрибката съ дѣщеря си; на Черня трепнѣ сърдцето като на Манга д. . . , той опули очитъ си и се заемъ като синѣтъ на Стара-Планина. Огриб-

за да ги мажатъ та по-скоро да ги изгарятъ, слѣдъ като ги подналятъ.

Още много въпроси имало, които се разисквали, нъ Сѣмѣлю не можѣлъ да ги чуе, защото били разисквани все *дверемъ заключенима*; нъ при все това той земахъ на едно нѣщо миризмата, което го твърдѣ зараждало и отъ радостъ като си бухнѣлъ калпакѣтъ чули го и го хванѣли, нъ той безъ да се уплаши, поклонилъ имъ се и ги помолилъ да му кажатъ послѣдната новина и тѣ, като го видѣли какъвъ е, благоволили та му я съобщили. Тазв новина е една отъ най-важнитѣ, която ще зарадва всѣко Българско сѣрдце, въ което има малко патриотизмъ, тазв новина е, повтаряме, новината за споуката на онази велика цѣль, която очаквахме отъ толкозъ години т. е. *единството, усиловането, съгласието и братската любовъ* на южно-славянскитѣ племена. На това радостно съобщение Сѣмѣлю подскочилъ и рѣкълъ: изъ тѣхнитѣ уста, въ Божовитѣ уши! . . .

Сѣмѣлювъ Катихизисъ.

Вопр. Защо прѣдсѣдателя на едно Криминално Сѣдилище лишава отсѣденитѣ на затворъ людие отъ правото що имъ са дава отъ 312 и 313 членове на Орг. Уставъ?

Отг. Защото подобни нещастници, които сѣ осѣдени на една или повзче седмици затворъ, като немогѣтъ да намѣратъ поручителъ, волею и неволею явяватъ, че сѣ благодарни отъ прѣсѣдателя, която и тутакси се полага въ изпълнение.

Вопр. Защо сѣ затворени училищата въ Айдосъ?

Отг. Защото настоятелството, като не искало да опровергае писаното за учителитѣ въ този градъ

въ единъ брой на Сѣмѣтникъ, тѣзи послѣднитѣ си дали отставкитѣ и малко ги е сия за чуждитѣ дѣца, че си губятъ на праздно времето и до като има вечерно събрание и насладително чаю-пиеение при учителнитѣ, идеже нестѣ суета суетъ.

Вопр. Въ кой департаментъ изъ Областѣта ни имѣа да се вѣдѣе никога рѣдъ и тишина до гдѣто стои на глава шипешний му префектъ?

Отг. Вземете 42 брой на Сѣмѣтникъ и ще получите отговоръ.

Вопр. До кога ще се раскарватъ като мѣчки изъ града затворницитѣ и се принуждаватъ да посятъ вода?

Отг. До когато оздравя бюстители на закона.

Вопр. Защо Марица не ся праща въ замѣна съ Сѣмѣлю?

Отг. Защото тя, Марица не зачита Сѣмѣлю за чолякъ.

Вопр. Защо градското Кметство оставя ахчинитѣ и насѣлението отъ махалата називаема *Машатлъжъ* да си хвърлятъ всичкитѣ мръсотии тамъ на близо въ вирапетото задъ кѣщата на Кара Каджъ?

Отг. Защото тамъ е отстранено мѣсто и никога тамъ Комисаръ или агентинъ не минава въ такова мръсно мѣсто; защото ако би да мине нѣкой отъ тамъ, то непременно трѣба да си запуши и двѣтъ дупки на носа за да не подуше благоуханието на разнитѣ миязми. . . .

ката като се намѣсти до огнището съ дѣщеря си поздравя ги:

— Добрутро ви, какъ сте съ студѣдъ? . . . Май тазв зима безъ другарка мѣчно ще се прѣкара, на ли си е тѣй Черно?

— Тѣй е, тѣй, бабо Чоне, и мама ми казваше сега това, избѣрбора Черно, като хванѣ да си гледи брадата и да мѣта биволекитѣ си очи къмъ младата мома, която бѣше вдигнала политѣ си и бѣше прѣграбчила почти цѣлото огнище съ расклеваннето си за да си поогрѣе и постоили бѣлитѣ, като на куминѣ саждитѣ, кѣлки, и дебели отъ младостъ като на комаръ снагата.

— Мари како Чоне, отговори баба Стойка, че да не бѣхъ го смислила, нему му бѣше съвѣстѣмъ полѣзло изъ умотъ за женение . . .

— Ге, че какъ ще да му излѣзе, забра баба Чоне, че още е младъ и зеленъ, още устата му мирисатъ на млѣко, *тамамъ* му е сега врѣмето да се радва на младостѣта си. Азъ често казвамъ и на наша Райка, нъ тя не дава нито дума да се продума! Не знаа днешнитѣ млади защо сѣ таква . . .

— Лѣжишъ, мамо, извика съ единъ прѣгракижлъ гласъ Райка, като се втикаше още по-близо до огънитѣ, лѣжишъ, че не давамъ дума да се продума. Налѣ те крѣпкамъ всѣкой день: ожени ме, ожени ми; а ти що ми казвашъ? Че

сѣмъ още млада и зелена, че не знаа още да мѣса, да пержъ, да мажъ, да готва, да спожъ, да навивамъ, да тѣча, и че не сѣмъ имала още нищичко приготвено. Налѣ ми го втикашъ всѣкий день въ носѣтъ, че двама голе на банята приличатъ?

— Ге, ху Райке, че кога това? . . . извика посрамено Огрибката. Не си криви тѣхъ устата, че ако грабж главната, тѣсна цѣкъ се види кѣщата! . . .

— Че защо я? . . . поѣ изъ тѣжко Райка.

— Млѣтъ, мари! че тя изява влѣкъ. . . зачеса я като горчива краставица Огрибката. Вижъ, вижъ, како Стойке какъвъ е свѣтъ настанжлъ! Да земешъ да я ударишъ въ устата та да ѣ се искривятъ на тилгъ . . . Я вижъ, вашъ Черно продумва ли черна или бѣла? Вижъ го какъ се причиня и срамува повече отъ момитѣ . . .

— Мари како Чоне, ти не глѣдай нашъ Черня! Той когато нека приказва, а когато не, по три дни дума изъ устата му не излиза.

— Пжкъ азъ си умрѣхъ за такъвъ момѣкъ! измѣмра Райка, като се привлѣче още по-къмъ огънитѣ.

— Пжкъ азъ си умрѣхъ за такава мома, изрѣмджа Черно. Да си съ двѣ очи баремъ *пейсе-нъ*; ами съ едно око! . . .

Рѣкълъ не допирѣлъ още тѣзи думи Черно, зачу се вѣнъ крѣсѣкъ, вижъ

Сѣмѣлюво слово

при отваряието ни бѣжавата си.

Возлюбленни ви читатели и читателки! Ето азъ откривамъ вече чулгъ отъ бѣжавата за да отпуща грѣздейтъ да тече сладкото винце, което се е вече врѣзало и е станжло тамамъ за пиеение. Вие ще се поите само отъ това мое вино, и ако би да подуша, че нѣкой си отъ васъ е отишълъ да пие другагъ, то да знаете, че ще го неключа и ще го неключа и ще го афоресамъ отъ любимството си. Въ пжтуваннето си, което направихъ прѣди нѣколко врѣме, драго ми е да го кажа високо и по-високо и даже най-високо, че азъ забѣлжвамъ голѣмо подобрѣние въ всичкитѣ механи, дѣто сѣмъ раздалъ вино за продаване, че азъ забѣлжвамъ тишината, спокойствието и порядѣкѣтъ уздравени, благодарение на постояннитѣ грижи на механеджитѣ отъ разни вѣдства, които, може би съ малко неключения, си псѣтливатъ съ голѣмо усѣрдие и точностъ свонитѣ високи длѣжности. Азъ тѣзи дни имъ сѣмъ далъ разни наставления и свѣти, които иматъ за прѣдмѣтъ развитието и распространѣнето на това весело и хубаво произведение. Бѣдѣте увѣрени че отсега нататкъ, който ще дойде подъ грѣздейтъ на бѣжавата ми, той ще бѣде напоенъ може и даромъ, въ който нека да каже че бѣжавата ми вони на мухалъ и че виното ми не е добро, трѣбва да знае, че и обцийтъ ми *мезидѣс* отъ по-главнитѣ механеджии, които сѣ назначени по моя висока заповѣдъ, ще го неключатъ отъ *еснафѣтъ* си и той нече може вече да намѣри нийдѣ служба. Такъви е Батю ви Сѣмѣлю, слушайте го добрѣ, че ако ли не, мнозина ще се прозѣватъ отъ гладъ.

Наша Мара.

Дле, Маро черноока,
Що си толкозъ екжиа стока,
Та не зимашъ нашъ Драгинка

и гюрюрлтия, които ги направихъ да се сирѣтъ и да се ослушатъ що става по вѣнъ. Нъ колкото се ослушвахъ виковетѣ се удвоявахъ и утроявахъ, тѣй щото Огрибката се принуди да излѣзе вѣнъ и да види що е. Слѣдъ малко тя се завържъ и извика:

— Олеле, Боже! вѣнъ не е за излизане! косата да ти настрѣхне отъ страхъ!

— Що е, щое? Запита я любонитно Баба Стойка.

— Що ли е? Чудо, голѣмо чудо! Крѣвъ ще падне вѣнъ, излѣзте та вижте какъвъ се е расхвучалъ Колю Трънчето!

— Крѣвъ ли? Че каква е тазв отъ тебе, како Чоне, продума оплашена баба Стойка.

— Каква е — маква е не знаа, нъ Колю Трънчето се е завѣрижлъ пакъ съ свинѣтъ си и чудо прави съ баба Куна Оцетарката, . . . нека да убие дѣщеря ѣ Кера . . . Олеле, Божничко, прѣкрѣстѣтъ се дано да се махне тойзи дяволъ изъ главата му!

— Ами Дѣдо Проичю Цѣдилникѣтъ не е ли тамъ? Растреперено извика баба Стойка . . .

— И Цѣдилникѣтъ е тамъ и Рашетото ѣ тамъ, нъ знаешъ ли че и Кюсето не е за пара? . . .

— Че нима и Кюсето е съ него? Хе, сега ще я оцапа баба Куна! изѣбрбора баба Стойка. (Слѣдва).

Нашъ Драгвинка — Черни-Минка!

Той е хубавъ като цвѣте,
Що го нѣма зиме, лѣте:
Той не пие по окици,
Нѣ по пѣлни видърници!

Тиквата му е голѣма,
Че за нея шапка нѣма:
Ризата му чиста бѣла,
На куминѣтъ все висѣла!

Гащитѣ му — безъ закръпка,
А на всѣка крачка, стѣпка
Задницата му се лѣска,
Като пѣрието на гѣска.

Поясѣтъ му все пристѣгнѣтъ,
Люспитѣ да не побѣгнѣтъ,
Що ги влага в' механата
Да му свирятъ тамбурата.

Вечеръ рано ще пристигне,
Га пѣтельтъ кукоригне;
Щото толкозъ скоро лези
Че едва се дотѣрази!

Ехъ! тогазъ да го прѣгърнешъ
Та да видишъ що ще зърнешъ,
Чистота — калъ — до ушитѣ
Катъ захванешъ отъ петитѣ.

Маро момне, я земи го
Я земи го, прѣмѣни го
Та да видишъ на хорото
Какъ щешъ да зберешъ селото!

Всѣкий да ти вика: „браво“
Имайте се живо здраво
Радвайте се за до вѣки
Да се пука отъ ядъ всѣкий! . .

Донески на „Смѣшля“

МУСТАФА-ПАША, 184 дена до Гергьовденъ.

Батинка Смѣшльо!

Вѣрвай байрамкитѣ ми червени е-минши, че да не си и ти да ни расми-вашъ отъ врѣме до врѣме, то съвѣмъ и никакъ не ще да ни бива! — Правителственитѣ работи тѣ си вѣрватъ ала-шурка явашъ-явашъ. Разбойницитѣ все се прислѣдватъ, а пакъ все се въртатъ около градѣтъ ни и въ градѣтъ ни! Сигурността на животѣтъ, на имотѣтъ и на честѣта ни тя е въ джобѣтъ на полицията ни или по добръ тя ходи на мезатъ, и който паддаде по-печко, той може да си я купи и да си я има като монополъ. Затова Батинка Смѣшльо, отъ по край Румелийската граница, пази се да не влѣзешъ въ на-ната, защото ще хвъркижтъ и царулитѣ ти и калнакитѣ ти, и ако излѣзешъ да потърнешъ правосѣдие, ще сполѣти я тебе тойзи мезитъ. Нѣ като оставямъ това на страна, идъ да ти съобща едно много любопитно нѣщо. Нашѣтъ Гръкъ чорбаджи Киръ Жеку (съ еллиникѣта-тонъ онома); като му бѣше дотѣгнѣло вече да се черкува тѣкъ въ Гръцкитѣ параклиси и сами да се въртатъ изъ него съ Гръцкитѣ пошѣ и съ кандилата кои запалени, кои не запалени на 11-й того заминаха за Одринъ съ цѣлъ да напавиди Гръцкитѣ владика и да му земе нехристиянската благословия безъ която работитѣ му не отивали на добръ. Той се бѣше наконтиль и напѣмениль като за прѣдъ Деспотинѣ. На дѣсната рѣка имаше еллинеки ганти, въ лѣвата държеше бѣло чадърче за слѣнце, шията му бѣше обвита съ еднакъ малъ, който му е наслѣдство отъ едно Гръцко деспотче, панталонитѣ му бѣхъ отъ послѣдната мода, а редицотѣтъ отъ най-ветхата мода бозъ копчета. Великъ въ него и по него прѣдставляваше едно Гръцко паликарче на 70-75 години. По заповѣдъ на Деспотина той нарича сина си умрѣлъ

и го има за умрѣлъ, защото се билъ побѣдрилъ! Сега го очакваме съ нетѣрпѣние да се завърне отъ Одринъ та да видимъ колко човалъ благословия ще ни донесе отъ Деспотина; ако би да артишатъ, то ще пратимъ и въ Хасково на Гръцката черква и на запустелото Гръцко училище дано да искаратъ та-лѣжмнитѣ та да не се плашатъ Гръцкитѣ дѣтца да го посѣщаватъ. — За сега толкозъ до нѣтъ повече.

Единъ Нелиросанъ.

ПОЛИТИКА

Смѣшльо се прощава вече съ Египетската политика, защото тя се е разбъркала до толкова, щото не се знае ни кой свири, ни кой играе. Англия си плете кошника върху Суезскитѣ канали и се не бои отъ Франция, която се е сбъркала като вѣже въ торба що да прави и що да чини за да може да си у-пази правото надъ Суезскитѣ канали. Волелей, побѣдителъ на Египетъ, се завърнѣ вече въ отечеството си за да получи общаната награда отъ баба Виктория. Той е натоваренъ да прѣгледъ да и да разчисти Египетскитѣ приходи и расходи и да уравнивѣс смѣткитѣ съ нашиятъ ага. При това той ще се погрижи още да направи и планѣтъ какъ да се потъчни Суданското възстание, което изъ день въ день успѣва като Бошнако-Ерцеговинското и Македонското.

Австрия, тя се не побира въ кожата си за южно-славянскитѣ смѣжъ. Тя се чуди какъ да ѝ искочи изъ рѣцѣтъ такъвъ келинѣръ и какъ да не подѣйствуватъ нейнитѣ съѣти и убѣждавания, които еж били все за въ полза на южно-славянското обединение. Тя се е накарала сега да иде при всесвѣтскитѣ Врачъ, който ѝ е съѣдъ и родъ отъ родѣтъ и да му се помоли да ѝ хвърли малко бобъ и да види какво ѝ се пада: дали планѣтъ на желѣзницитѣ ѝ ще е за въ нейна полза или за въ полза на тѣзи въ чиято земя се правятъ. Ние ще очакваме съ нетѣрпѣние отговорѣтъ му.

Сърбия. Голѣмо злонастие е щѣло да постигне Сърбскитѣ Господаръ отъ завръщанieto му изъ Българското Княжество; нѣ слава Богу, че се е отгървалъ отъ примѣжднето защото друго-е че щѣше да се мисли, че тази вдовица е била наджхана отъ портрета на защитника на свободата Г. Д. Цанкова, който се билъ распространиль по тѣзи страни повече отъ Габровскитѣ конани, спорѣдъ както ни увѣрва „Свѣтуна“. Нѣ за жалостъ че само „Свѣтуна“ не можала да си набави едъ, защото когато отишълъ фотографѣтъ да го снесе нарочно за нея, тя се измѣнила на тъмнина. — Прѣкаленъ свѣтецъ и Богу не е драгъ.

Турция. Минжлата педѣля съ едно височайше ирадиѣ се заповѣдало на хазната да отсѣче 15,000,000 т. л. за исплащанне старата смѣтка съ Баба Виктория, и за каситѣ съ патронитѣ, които послужили да понамалятъ комитеското племе, за което се казва, че корепѣтъ му билъ въ водата. Нѣ като нѣмало злато, то щѣли отчасти старитѣ лири да прилѣятъ на нови, а за остатъка да събержтъ отъ венчикитѣ харто-продавачници книгитѣ на вересия и да насѣчатъ или да избаскатъ книжени лири или както се викатъ по просто каймета стойността на едно кайме отъ една т. лира ще е равно на 5 %.

Гърция. Тѣхнитѣ въпросъ съ агата се удрѣмалъ като Кукурига, когато не-

кжшкали изъ училищата и изъ Свищовъ, Бѣломорцитѣ се чудятъ каква още хитростъ и лукавщина да употрѣбятъ за да постигнѣтъ цѣльта си; а пакъ Агата, той си смѣта какъ да ги подмѣтне и да ги прати за риба. Нѣ Бѣломорцитѣ изнамѣрили пакъ една хитростъ за да подигнѣтъ въпросѣтъ и да поуплашатъ фесѣтъ и червенитѣ емеани на Агата; тѣ еж рѣшили да обявятъ война; нѣ не наистина, само тѣй на шега, дано да ги огрѣе пѣвичко. Ако би пакъ и тази хитростъ да имъ не помогне, то тѣ нами-слили друга т. е. да пратятъ за прѣзъ байрамѣтъ на Агата нѣколко младички да му се покълчатъ на сръща и додѣ-то той се облизва около тѣхъ, тѣ да исплѣнятъ планѣтъ си. Това е асжлъ а-кжлъ, асжлъ хитростъ! . . .

ТЕЛЕГРАММИ.

Цариградъ. Тия дни вселенскитѣ Патрияхъ се кани да издаде едно вселенско Окръжно по всичката Вселеная за да вдигне вече Схизмата отъ Българскитѣ народъ, защото съ нея нѣмало прокощия.

Цариградъ. Българската черква между Фенеръ и Балатъ ще се събори и послѣ ще се прави отново. Количата, които се забиваха преди 24 години и надъ които се положиха основитѣ, ще се изваждатъ и ще се продаждъ на мезатъ за да се заплати борча на тѣзи, които ги забиваха на времето.

В. Търново. Мухитѣ вече не беспокоятъ коконитѣ и тѣ не си носятъ ветрилата въ черковитѣ

Тулча. Румжнското Правителство позволява да ся служатъ по Български въ черковитѣ, но да се споменува Влашкия митрополитъ и половината служба да е по влашки. (Де бакалжмъ, грѣцитѣ неможахъ да ни погърчатъ, турцитѣ неможахъ да ни свършатъ, дано сега Влашитѣ ни порумжчатъ! Асж еж много сладки Българитѣ! Б. Р.)

Филиппуполисъ. Шестъ учители и шестъ учителки пристигнѣха завчера отъ Константиноулисъ за тукашнитѣ ни грѣцки училища. Халъ хронѣ на зисуни о Кирѣос Зографос ке Зарифис. (Смѣшльо пита има ли въ Автономията и въ Българията такива патриоти като горнитѣ двѣ грѣцки звѣзди които свѣтатъ деия и ноця надъ грѣцкѣя народъ? Б. Р.)

София. „Български Гласъ“ ни донесе ваажната новина че Мандика съ Кастеличъ били егодени вече: Чувай-ийте хаайй!

Сѣция вѣстникъ ни явява че една елугиня родила и хвърлила дѣтето си, а Нѣмцойката акушарка Католикня го откраднала и го кръстила по Нѣмски законъ-божий. (Смѣшльо съ това разбира че Нѣмската колонизация въ София скоро ще надмине Чифутската. Б. Р.)

БРАЦА. Драганъ Цанковъ се освободи подъ клетва че не трѣбва въ пѣтуванието си да се среще ни съ единъ приятель! (Бей! на младитѣ му години нито Фуадъ-паша, нито Али-паша, нито пѣкъ Митхадъ-паша не можиха да намѣрятъ у Г-на Цанкова комита-дѣсилжъ, а какъ ли сега на стари години нашитѣ български министри можиха да го набутатъ? Аашкосунъ бейий, учени, ючени и хючени министри имало у Българитѣ хаайй! а пакъ нашитѣ Румелийци седнали да ходятъ по Франция и по Белгия да избутватъ Спи-деаисти и магестрант-ци! Б. Р.)

ПЛОВДИВЪ. Областното Събрание прие едно Колективно прошение отъ Старо-Загорци и отъ Калоферци, съ което желаятъ да имъ опрости Казастрата, защото се изгорени и съенипани хора. Подробности съ пощата.